

kopik tagavaraks. Nende korjatud tagavara kopikutega ostis tema omale aega mõõda künka sauna päriselks ja olid temal kõik muud maksud igakord korra järele äramaksetud, nii et tema üle iialgi nurisemist kuulda ei olnud. Pühapäeval ei teinud ta iialgi tööd, vaid pani oma pitka sinise kuue selga, naene võttis musta kilewi-ülifonna katteks, punase rätiku kaela ja walge siidi tanu päha, kus ta siis väga kena wälja nägi, ja läksid siis mõlemad üksteisega kirikusse.

Madis ja Kaie wiisid iga kord pühast kojast hää meele ja rõõmsa südame kodu ja kui nädal otsas oli, töid saält jälle uut rõõmu. Aga ometi tulid Madisel aega mõõda kes teab mis mõtted ja siis oli ta kurb ja nukk. Kaie pani seda tähele ja küsis: „Madis, mis sull on?“ Tema wastas aga ikka: „Mis mul siis on?“ ja olli selle päale wait. Kaie mõtles, et Madis pidi uue kinga mustri wäljaarwama, sest mõisa tüdrukud olid õdlnud, et pitka laia ninadega kingad ilusamad olla. Seda ta wist uurib järele — mõtles naene

ja kannatas kaua, lootes, küllap wiimaks näen. — Aga kannatus on inimesel nagu lõng, wiimaks katkeb. Ega Kaiegi muud polnud kui inime: kord keeres jälle, lõng läks näpu wahel katti, ja kohe tema keel lahti ja küsis: „Madis, kas uus kinga-muster pea kääs?“ — „Mis kingamuster?“ wastas mees imeteledes. „Noh, uus muster, mis sind juba kaua aega waewab! — Ehk on sull üks teine mure, teised mõtted olnud? ütles!“ „Oh, oh, Kaie,“ õhkas mees, „mis ma sest räägin!“ ja nende sõnadega hakkas ta tubliste nahka taguma. „Helde Sumal,“ hüidis Kaie, „sa õhkad, ega sa ole haige?“ „Sah, Kaie, olen haige, aga haigus on südames! Waata, mis ma alati mõtlen: oh see oleks väga armas, oleks väga kena — — —“ „Kallikene,“ kisendas naene, „juba jampsib!“ oh ma waene, wiimaks ta sureb weel! Kuule Madis, räägi mis sull on?“ „Noh waata,“ kostis teine, ei ma jampsi, ega ole ka suremas, aga ma pidin ütlema: oleks väga armas, kui meilgi oleks niisugune wäikene, jooksekä tuas ümber,